U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jana Rutsche, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **R. S.,** zastoupené JUDr. Františkem Výmolou, advokátem se sídlem Husníkova 2080/8, 158 00 Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2010, č.j. OAM-259/ZA-14-ZA14-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. září 2011, č. j. 28Az 54/2010 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatelky JUDr. Františku Výmolovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5760 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala dne 15. 7. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 9. 2010, č.j. OAM-259/ZA-14-ZA14-2010, stěžovatelce nebyla mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností.

Stěžovatelka uvádí, že kasační stížnost se opírá o důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tzn. namítá vady správního řízení a nezákonnost napadeného rozsudku.

Namítané vady správního řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatelka v tom, že správní orgán i krajský soud neshromáždily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, především k namítané otázce související s obavou stěžovatelky o život v Kyrgyzstánu z důvodů, které stěžovatelka uvedla v předchozích podáních a na něž odkázala. Krajský soud se dle jejího názoru nevypořádal dostatečně s její životní situací, kdy po stěžovatelce nelze spravedlivě požadovat, aby žila v zemi, v níž dlouhá léta nepobývala. Správní orgán i krajský soud se dle ní zabývaly více obecnými zprávami od organizací místo toho, aby se věnovaly jejímu případu. Navíc nebyly opatřeny zprávy o stavu národnostní otázky mezi Uzbeky a obyvatelstvem Kyrgyzstánu, na což stěžovatelka poukázala již v žalobě.

Dále stěžovatelka uvedla, že správní orgán neposuzoval její věc objektivně a neshromáždil jí navržené důkazy související s posouzením institutu humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Vyjádřila přesvědčení, že zákonné podmínky pro jeho udělení naplňuje, neboť pokud by této žádosti vyhověno nebylo, byla by násilně vystěhována do země, v níž dlouhá léta nežila, nemá tam zázemí, majetek, rodinu ani jiné možnosti adaptace. Své postavení přirovnala k postavení osoby postižené humanitární katastrofou. Také její dům v Kyrgyzstánu byl zničen.

Žalovaný tak dle jejího názoru porušil ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, protože nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Kdyby tyto své zákonné povinnosti plnil, musel by dospět k závěru, že stěžovatelka podmínky pro udělení azylu splňuje. Krajský soud pak tyto nedostatky nenapravil a také on rozhodoval na základě nedostatečného a neúplného skutkového zjištění.

Navíc nedostatečně zjištěný skutkový stav ovlivnil i právní posouzení věci. Dle stěžovatelky měl žalovaný zajistit naznačené důkazy týkající se národnostní otázky mezi cizinci na Ukrajině a v Kyrgyzstánu, dále pak důkazy o stavu jejího majetku a majetku její rodiny v uvedených zemích. Tím by bylo postaveno na jisto její majetkové a sociální zázemí a postavení v těchto zemích, kdy jedné je občankou, ale dlouhá léta v ní nežila, v druhé pak sice s rodinou žila, ale není její občankou.

Stěžovatelka ze shora uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudy byly vydány v souladu se zákonem. V případě stěžovatelky neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Nebyly naplněny ani zákonné důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 téhož zákona. Dle žalovaného bylo ve věci provedeno podrobné dokazování, byly shromážděny všechny podklady potřebné pro rozhodnutí a žalovaný se také zabýval všemi skutečnostmi, které stěžovatelka ve správním řízení uvedla. K pochybení dle jeho názoru nedošlo ani v případě posouzení, zda je u stěžovatelky odůvodněno udělení humanitárního azylu. Zdůraznil, že stěžovatelka je státní příslušnicí Ukrajiny ruské národnosti, proto považoval za nadbytečné se podrobněji zabývat v kasační stížnosti zmiňovanou národnostní otázkou mezi Uzbeky a obyvateli Kyrgyzstánu. Stěžovatelka má v zemi původu matku i bratra, kteří jí mohou se začleněním do společnosti pomoci. Za

nadbytečné považoval žalovaný rovněž dokazování ohledně majetku stěžovatelky. V postupu krajského soudu nespatřil žádné pochybení, neboť se řádně vypořádal se všemi žalobními body, které se do značné míry shodují s body stížními.

Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tj. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pro stručnost lze odkázat na precedenční usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, tento a všechna další rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém byl podrobně vymezen institut přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany. Podle tohoto usnesení se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech:

1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,
2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně,
3) nastane potřeba učinit judikatorní odklon (Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně),
4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud v daném případě přijatelnost kasační stížnosti neshledal. Ostatně ani sama stěžovatelka neuvedla, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnost věcně projednat a zabývat se tak podrobně všemi jejími věcnými námitkami.

Namítala totiž v podstatě pouze to, že skutkový stav věci byl krajským soudem zjištěn nedostatečně, neboť neshromáždil dostatečné podklady vztahující se k její obavě o život v Kyrgyzstánu, a neprovedl jí navrhované podrobnější dokazování ohledně vztahů mezi Uzbeky a obyvatelstvem Kyrgyzstánu a ohledně jejího majetkového stavu.

Uvedené stížní námitky se však pod shora vymezená kritéria institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. rozhodně podřadit nedají. Nejvyšší správní soud proto již pouze stručně dodává, že dle jeho názoru krajský soud zjistil skutkový stav věci přesně, dostatečně a v úplnosti. Zabýval se všemi námitkami stěžovatelky a své závěry podrobně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Ve shodě s názorem žalovaného považuje i Nejvyšší správní soud případné doplňování dokazování ohledně shora uvedených otázek za nadbytečné, neboť tyto otázky nepředstavují relevantní aspekty pro rozhodování o naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

K námitce nedostatečnosti soudního přezkumu ohledně rozhodnutí žalovaného neudělit stěžovatelce humanitární azyl lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, v němž byl vymezen smysl tohoto institutu. Soudní přezkum rozhodnutí o humanitárním azylu je přitom omezen na to, zda není v rozporu se zákazem „*libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“ (obdobně viz též rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS, či ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 52). Takového pochybení se žalovaný ve správním řízení nedopustil.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů, a proto kasační stížnost odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2011, č. j. 28Az 54/2010 - 86, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy obhajoby, doplnění kasační stížnosti) ve výši 2 x 2100 Kč, a náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4800 Kč. Protože zástupce stěžovatelky doložil, že je registrován jako plátce DPH, byla odměna o tuto hodnotu povýšena. Částka v celkové výši 5760 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu